

DECIZIA

Nr. /
privind soluționarea contestației formulata de
DI. xxxxx
înregistrata la D.G.F.P. a județului XXXX
sub nr. **XXXX/06.07.2010**

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului XXXX a fost sesizată de către Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale XXXX - Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale XXXX cu adresa nr. XXXX/SIFCU/05.07.2010, înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului XXXX sub nr. XXXX/06.07.2010 asupra contestației formulate de

DI. XXXX
cu domiciliul procesual ales în XXXX, str. XXXX

înregistrată la Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale XXXX sub nr. XXXX/11.06.2010.

DI. XXXX formulează contestație împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 încheiată de către Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale XXXX.

Suma totală contestată este în cuantum de **2.376 lei** și reprezintă majorări de întârziere aferente debitului înscris în Actul constatator nr. XXXX/24.12.2002 emis de Biroul Vamal XXXX.

Contestația a fost depusă în termenul legal de depunere prevăzut de art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicat.

Contestația a fost semnată de reprezentantul legal al petentului, Avocat Țolea Oana și poartă semnătura acestuia, la dosarul cauzei fiind anexată împuternicirea avocațială în original, așa cum prevede art. 206 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Fiind îndeplinită procedura de formă, s-a trecut la soluționarea contestației.

I. Petentul a depus contestație împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 emisă de către Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale XXXX, solicitând anularea acesteia și anularea obligațiilor accesorii calculate în sarcina sa iar în subsidiar ca prescrisă pentru următoarele motive:

- în data de 06.05.2010 a primit decizia atacată prin care se calculează

majorări la taxe vamale, comision, accize și TVA în valoare de 2.376 lei, majorările fiind calculate pentru debitul cuprins în Actul constatator nr. XXXX/24.12.2002;

- petentul precizează că, până la data primirii deciziei nu i-a fost comunicat actul constatator prin urmare nu are cunoștință de titlul executoriu în baza căruia s-au calculat majorările în cuantumul indicat mai sus;

- față de data emiterii actului constatator petentul apreciază că în raport de art. 88 Cod procedură fiscală această obligație bugetară a fost stinsă prin prescripție „ (...) de la data emiterii respectivului act constatator și până la data trimiterii deciziei atacate trecând aproape 8 ani. În conformitate cu dispozițiile art. 88 C.pr.fiscală, obligațiile bugetare se prescriu în termen de 5 ani de la data exigibilității lor, calculată de la începutul anului următor celui în care s-a născut obligația fiscală.”;

- petentul afirmă că, dacă titlul executoriu în baza căruia s-au calculat majorările este prescris, în baza principiului accesorium sequitur principallem organul vamal nu era îndreptățit să calculeze majorări de întârziere la un debit prescris, aceste majorări neavând așadar, o obligație principală validă în temeiul căreia acestea să poată fi calculate și percepute.

II. Organele vamale din cadrul Direcției Județene de Accize și Operațiuni Vamale XXXX au emis Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010, prin care au fost stabilite în sarcina petentului obligații de plată accesorii în suma de 2.376 lei.

Accesoriile calculate sunt aferente drepturilor vamale de natura taxelor vamale, comision, accizelor și taxei pe valoarea adăugată stabilite prin Actul Constatator nr. XXXX/24.12.2002 emis de Biroul Vamal XXXX și sunt calculate pentru perioada 01.01.2008 – 31.12.2009.

Prin Referatul nr. XXXX/sifcu/15.07.2010 organele vamale din cadrul Direcției Județene pentru Accize și Operațiuni Vamale XXXX au propus respingerea contestației formulată de Dl. XXXX împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010, arătând că prin decizia atacată au fost actualizate majorările de întârziere conform art. 119 alin. 1 din O.G. nr. 92/2003 republicată, cu modificările și completările ulterioare iar dreptul organelor vamale de a calcula aceste accesorii nu era prescris la data emiterii deciziei.

III. Având în vedere actele și documentele depuse în susținerea cauzei, motivele invocate de petent și prevederile actelor normative în vigoare, se reține ca Ministerul Finanțelor Publice prin Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului XXXX este investită a se pronunța dacă în mod corect și legal, reprezentanții Direcției Județene de Accize și Operațiuni Vamale XXXX au stabilit în sarcina d-lui XXXX de plată suma totală de **2.376 lei** reprezentând majorări de întârziere pentru neachitarea datoriei vamale înscrise în Actul constatator nr. XXXX/2002.

Cauza supusă soluționării este dacă dreptul organelor vamale de a stabili obligații fiscale accesorii s-a prescris, iar petentul datorează aceste accesorii în condițiile în care nu face dovada că până la data emiterii deciziei de calcul a accesoriilor ar fi achitat diferența de datorie vamală de natura taxelor vamale, comisionului, accizelor și taxei pe valoarea adăugată stabilite de organele vamale în Actul constatator nr. XXXX/24.12.2002 emis de Biroul Vamal XXXX.

În fapt, la data de 19.12.2001 petentul s-a prezentat la Biroul Vamal XXXX pentru a îndeplini formalitățile vamale pentru un autoturism OPEL ASTRA serie șasiu XXXX. La eliberarea Chitanței vamale nr.4811 M/19.12.2001 a fost luat în considerare certificatul de circulație a mărfurilor EUR 1 nr. D 276680, acordându-se regim tarifar preferențial. Conform art.32 din Protocolul 4 România - UE și art.106 din Regulamentul vamal al României aprobat prin H.G. 1114/2001, Biroul Vamal XXXX a solicitat verificarea ulterioară a dovezii de origine. Urmare acestui demers s-a primit răspunsul Autorității Vamale Germane care a constatat că certificatul EUR 1 nr. D 276680, nu a fost eliberat corect astfel încât originea preferențială nu a putut fi confirmată iar autoturismul acoperit de acest certificat nu beneficiază de regim tarifar preferențial.

Organele vamale au întocmit Actul Constatator nr. XXXX/24.12.2002, în baza art.107 din Regulamentul de aplicare a Codului Vamal al României aprobat prin HG 1114/2001 și în baza art.61 din Codul Vamal al României aprobat cu Legea 141/1997. Actul Constatator nr. XXXX/24.12.2002 a fost comunicat petentului în data de 31.12.2002, așa cum atesta confirmarea de primire anexată la dosarul cauzei.

Se reține că Actul Constatator nr. XXXX/24.12.2002 a fost încheiat de organele vamale la 24.12.2002, deci înăuntrul termenului de 5 ani prevăzut pentru efectuarea controlului ulterior și stabilirea de eventuale diferențe de drepturi datorate conform art. 61 din Codul vamal al României adoptat prin Legea nr. 141/1997.

Conform art.61alin.7 din Legea 141/1997 «... *actele constatatoare încheiate de autoritatea vamală constituie titlu executoriu pentru urmărirea și încasarea drepturilor de import și export* ».

Actul Constatator nr. XXXX/24.12.2002 comunicat cu adresa nr. XXXX/24.12.2002 la data de 31.12.2002 avea ca termen de plată conform art.9 alin.1 din O.G. nr. 61/2002: „ *Obligațiile bugetare sunt scadente la termenele prevăzute în actele normative care le reglementează*”, 7 zile de la data comunicării așa cum prevede art.61 alin.3 din Legea 141/1997 care stipulează că « *Diferențele în minus se comunica titularului operațiunii*

comerciale si urmează a fi achitate in termen de 7 zile de la data comunicării ».

Dreptul autorității vamale de a cere executarea silită a creanței individualizata prin Actul Constatator nr. XXXX/24.12.2002 s-a născut la 7 zile de la comunicarea acestuia, respectiv la 07.01.2003. Deoarece debitorul nu a achitat în acest termen debitul aferent Actului Constatator nr. XXXX/24.12.2002, dosarul a fost înaintat cu adresa nr.XXXX/31.01.2003 la Direcția Regională Vamală Interjudețeană XXXX în vederea executării silită.

Organele de executare silită au procedat în conformitate cu art. 40 și art. 41 din O.G. nr. 61/2003, în dosarul de executare silită nr.XXXX/2003 a fost emisă Somația nr. XXXX/05.02.2003, comunicată petentului în data de 11.02.2003.

În drept, art. 231 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precizează următoarele:

„ART. 231

Dispoziții privind termenele

Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.”

Aceste dispoziții au caracter general și reglementează situația termenelor care au început să curgă sub imperiul legilor anterioare și pentru care legiuitorul a statuat că rămân supuse legilor vechi, cu excepție expresă de la principiul neretroactivității.

Potrivit acestor dispoziții legale, prescripția dreptului de a cere executarea silită a obligațiilor fiscale se calculează după normele legale în vigoare la data la care s-a născut dreptul organului vamal la acțiune.

Norma legală în vigoare la data la care a început să curgă prescripția extinctivă pentru creanțele născute înainte de data de 01.01.2004 este O.G. nr. 61 din 29 august 2002 republicată privind colectarea creanțelor bugetare, aplicabilă în anul 2003, care prevede:

“ART. 138

(1) Dreptul de a cere executarea silită a creanțelor bugetare se prescrie în termen de 5 ani de la data încheierii anului financiar în care a luat naștere acest drept.”

Față de prevederile legale de mai sus se reține că termenul de prescripție a dreptului organelor vamale de a cere executarea silită a creanței bugetare stabilită în sarcina petentului prin Actul constatator nr. XXXX/24.12.2002 emis de Biroul Vamal XXXX, a început să curgă de la data de 01.01.2004.

Prin termen de prescripție, potrivit doctrinei, se înțelege intervalul de timp stabilit de lege înlăuntrul căruia trebuie exercitat dreptul la acțiune sub sancțiunea pierderii acestui drept.

În ceea ce privește cauzele de întrerupere și/sau suspendare a termenului de prescripție care a început să curgă sub imperiul legii vechi și se calculează potrivit normelor în vigoare de la acea dată, se reține faptul că în aplicarea art. 231 din Codul de procedură fiscală, republicată, mai sus citat, a fost emisă Decizia Comisiei de Proceduri Fiscale nr. 2/2008, aprobată prin Ordinul Președintelui Agenției Naționale Fiscale nr. 1754/17.12.2008, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 864 din 22.12.2008, care la pct. 1 precizează: „Termenele în curs la data intrării în vigoare a Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se calculează după normele legale în vigoare la data când acestea au început să curgă. **Întreruperea și/sau suspendarea termenului de prescripție se supun/supune normelor în vigoare la data când acestea s-au produs.**”

Potrivit Decizia Comisiei de Proceduri Fiscale nr. 2/2008 se reține că întreruperea și/sau suspendarea termenului de prescripție, „**se supun/supune normelor în vigoare la data când acestea s-au produs.**”, astfel încât cauzele de întrerupere și/sau suspendare pot fi atât cele prevăzute de legea veche, cât și cele prevăzute de noua lege, pentru termenele care au început să curgă sub imperiul legii vechi.

Pe cale de consecință, rezultă că întreruperea și/sau suspendarea termenului de prescripție se analizează în funcție de normele legale în vigoare la data producerii întreruperii și/sau suspendării termenului de prescripție, respectiv O.G. nr. 61 din 29 august 2002 republicată privind colectarea creanțelor bugetare, aplicabilă până în 31.12.2003, cât și O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu aplicabilitate pentru perioada 01.01.2004 până în prezent.

Cu privire la întreruperea termenului de prescripție la art. 140 din OG nr. 61 din 29 august 2002 republicată privind colectarea creanțelor bugetare, se precizează că:

„ART. 140

Termenul de prescripție prevăzut la art. 138 se întrerupe:

a) în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescripție a dreptului la acțiune;

b) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de plata a obligației prevăzute în titlul executoriu ori a recunoașterii în orice alt mod a datoriei;

c) pe data îndeplinirii, în cursul executării silite, a unui act de executare silită;

d) pe data întocmirii, în condițiile prezentei ordonanțe, a actului de constatare a insolvenței debitorului;

e) în alte cazuri prevăzute de lege.”,

Înăuntrul termenului de prescripție, a fost emisă **Somația nr.**

XXXX/05.02.2003, comunicată petentului la data de 11.02.2003, conform copiei confirmării de primire existentă la dosarul cauzei, în conformitate cu dispozițiile art. 40 și art. 41 din OG nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, cu modificările și completările ulterioare.

Prin adresa nr.XXXX/26.06.2003 autoritatea vamală a solicitat Primăriei municipiului XXXX să dispună interdicția de înstrăinare pentru autoturismul în cauză. La data de 13.08.2004, Primăria XXXX înștiințează D.R.V.I. XXXX prin adresa nr. 7924 că a fost ridicată interdicția de înstrăinare pentru autoturismul OPEL ASTRA serie șasiu XXXX, deoarece acesta a fost vândut în data de 19.02.2002 numitului XXXX și înmatriculat pe numele acestuia în data de 27.02.2002.

Interdicția de vânzare fiind un act de executare silită întrerupe termenul de prescripție început la data de 01.01.2004. Conform art. 16 lit. c din Decretul nr. 167/1958, termenul de prescripție s-a întrerupt până la data de 13.08.2004 (prescripția se întrerupe printr-un act începător de executare). Art. 17 din același act normativ stipulează că „(...) *întreruperea șterge prescripția începută înainte de a se fi ivit împrejurarea care a întrerupt-o; după întrerupere începe să curgă o nouă prescripție.*”

Un nou termen de prescripție a început de la 01.01.2005. În lăuntru acestui nou termen de prescripție a fost emisă Decizia nr. 8095/05.06.2008, prin care au fost actualizate majorările de întârziere până la 31.12.2007. Această decizie împreună cu dispoziția de urmărire au fost comunicate petentului în data de 19.06.2008 (conform confirmării de primire anexată la dosar, fila nr. 24). Aceasta nu a fost contestată. Termenul de prescripție a fost din nou întrerupt, un nou termen începând de la 01.01.2009. În lăuntru acestui termen de prescripție a fost emisă **Decizia nr. XXXX/12.04.2010**, contestată, referitoare la obligațiile de plata accesorii la **Actul Constatator nr. XXXX/24.12.2002**, decizie prin care au fost actualizate majorările de întârziere conform art.119 alin.1 din O.G. 92/2003, republicată privind Codul de Procedură Fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Pe cale de consecință, în condițiile în care dreptul organelor vamale de a stabili obligații accesorii nu era prescris, Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale XXXX, în lăuntru termenului de prescripție, a emis Decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010, în conformitate cu dispozițiile legale cuprinse în O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, mai jos enumerate:

“ART. 23

Nașterea creanțelor și obligațiilor fiscale

(1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

(2) Potrivit alin. (1) se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată.

(...)

ART. 91

Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a obligațiilor fiscale

(1) **Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.**

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.

ART. 92

Întreruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale

(1) Termenele prevăzute la art. 91 se întrerup și se suspendă în cazurile și în condițiile stabilite de lege pentru întreruperea și suspendarea termenului de prescripție a dreptului la acțiune potrivit dreptului comun.

ART. 93

Efectul împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale

Dacă organul fiscal constată împlinirea termenului de prescripție a dreptului de stabilire a obligației fiscale, va proceda la încetarea procedurii de emiteră a titlului de creanță fiscală.

ART. 145

Somația

(1) Executarea silită începe prin comunicarea somației. Dacă în termen de 15 zile de la comunicarea somației nu se stinge debitul, se continuă măsurile de executare silită. Somația este însoțită de un exemplar al titlului executoriu.

(2) Somația cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), următoarele: numărul dosarului de executare; suma pentru care se începe executarea silită; termenul în care cel somat urmează să plătească suma prevăzută în titlul executoriu, precum și indicarea consecințelor nerespectării acesteia.”

Având în vedere cele prezentate mai sus, precum și dispozițiile legale aplicabile speței, nu se poate admite excepția invocată de petent privitoare la dreptul organelor vamale de a stabili obligații fiscale, întreruperea anulând **prescripția începută înainte de a se fi ivit împrejurarea care a întrerupt-o, iar după întrerupere curgând o nouă prescripție.**

În cazul în care prescripția a fost întreruptă printr-un act începător de executare, noua prescripție nu începe să curgă, în cazul executării, până la îndeplinirea ultimului act de executare.

Consecința în materia creanțelor fiscale este imediată: orice act nou de executare silită cu dată certă, întocmit de organele fiscale sau vamale,

determină întreruperea prescripției, ceea ce înseamnă că după acest act de executare **curge un nou termen al prescripției, de 5 ani.**

Pentru toate aceste motive Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului XXXX nu poate admite excepția invocată de petent privitoare la dreptul organelor vamale de a stabili obligații fiscale, datoria vamală înscrisă în Actul constatator nr. XXXX/2002 nefiind prescrisă.

Referitor la afirmația petentului din contestație și anume: „ (...) până la această dată mie nu mi-a fost comunicat actul constatator antemenționat, el nefiind atașat nici la decizia pe care o atac prin prezenta contestație. Prin urmare, nu am cunoștință de titlul executoriu în baza căruia mi s-au calculat majorările în cuantumul indicat mai sus. ” aceasta nu a putut fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației în condițiile în care la dosarul cauzei există confirmarea de primire în copie din care rezultă că petentul a primit Actul constatator nr. XXXX/2002 în data de 31.12.2002.

Pentru considerentele mai sus prezentate și în conformitate cu art. 16 și art. 17 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, art. 138 și art. 140 din O.G. nr. 61/2002 republicată privind colectarea creanțelor bugetare coroborate cu art. 23, art. 91, art. 92, art. 93, art.145, art. 216 și art. 231 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, privind Codul de procedura fiscală, se

D E C I D E

Respingerea contestației formulată de **DI. XXXX** cu domiciliul procesual în XXXX, Str. XXXX, jud. XXXX, împotriva Deciziei referitoare la obligațiile de plată accesorii nr. XXXX/12.04.2010 încheiate de către Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale XXXX pentru suma de 2.376 lei reprezentând majorări de întârziere aferente debitului înscris în Actul constatator nr. XXXX/24.12.2002, ca neîntemeiată.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul XXXX în termen de 6 luni de la data comunicării.

Director Executiv,
XXXX